Keder Zevki 2012-02-02

Bir müzik parçasının, bir filmin, bir insanın bana kendimi kötü hissettireceğini düşünürsem uzak duruyorum. Eski *majör depresyon* günlerimden kalma bir alışkanlık. Depresyona girmiyorum, kendimi kötü de hissetmiyorum, sadece sıkılıyorum ama bu bile zaman kaybetmemek için yeterli sebep.

İnsanların bu konudaki meraklarını, korku filmlerini, tabutun içinden ağıdını dinliyormuş gibi gelen parçaları da tuhaf buluyorum. Korku filmlerinden genelde korkmam, en son ikibinaltı veya yedi senesinde cinlerle ilgili olduğu iddia edilen bir filmi seyretmiştim sinemada, etraftaki insanlara duyurmadan gülmek en korkutucu kısmıydı, karnım ağrımıştı. Müziğin de kendimi hüznün eline vereninden uzak duruyorum, bunlar pek fazla değil.

Keder zevkini anlıyorum. İçseydim nasıl bazı fadolarla, mugannilerle daha zevkli içileceğini de biliyorum. İçsem güzel içerdim dediğim de çoktur, velakin insana yakışanın sakin ve ayık bir iyimserlik olduğunu düşünüyorum. Sakin kısmı endişeden, ayık kısmı sapıtmaktan, iyimserlik kısmı da ataletten sakınmak için. Her zaman böyle olduğumu iddia edemem ama gayretim bu yönde.

Kendime bırakıldığımda sakin ve ayık iyimserlik halinden uzaklaşabiliyorum, o sebeple kendimi türlü şekilde bunlara doğru çeken faaliyetler peşindeyim. Müzik ve filmleri de bu kritere göre değerlendiriyorum. Zamanımız endişenin sakinlikten, sarhoşluğun ayıklıktan, kötümserliğin iyimserlikten çok prim yaptığı bir zaman ama primin sağlığa faydası pek az.